

UNIWERSALNA RAMKA DO FOTOGRAFII

Józef Świecik

Wielu amatorów pięknych fotografii własnego wykonania lub kolorowych widokówek, nabytych w sprzedaży, gromadzi je w szufladach, nie wykorzystując ich do upiększenia mieszkania lub własnego kąjka.

Samą fotografię czy widokówkę trudno jest nieraz wykorzystać jako element zdobiący, ponieważ wymaga ona pewnej oprawy, w której mogłaby być umieszczona na biurku, stole, szafeczce, półce lub innym meblu.

Aby ułatwić amatorom wykorzystanie posiadanych przez nich fotografii i widokówek jako elementów zdobiących — podajemy opis budowy prostej ramki z podstawką z drewna (rys. 1), którą można wykonać samemu w domowym kąjku do majsterkowania lub w szkole.

Ramkę z podstawką można uważać za uniwersalną, ponieważ daje się przystosowywać do fotografii o różnej wielkości albo do zamieszczenia w niej dwóch fotografii, a nawet przy wymianie wałków (elementów wiążących) na dłuższe, można przystosować ją do widokówek o większych wymiarach lub do fotografii o poziomym układzie obrazka.

Wymiary części składowych ramki z podstawką, podane na rys. 2 i 3, dostosowane są do popularnych formatów widokówek znajdujących się w handlu (90 × 120 mm) i do pocztówek o wymiarze 100 × 140 mm.

Wykonanie ramki z podstawką z gotowych półfabrykatów drewnianych o podanych profilach ograniczyło się po prostu do odcięcia z nich odpowiedniej długości części składowych, do przewiercenia w nich otworów, do wygładzenia i złożenia ich w całość oraz do przyklejenia płytek szklanych na okładki fotografii.

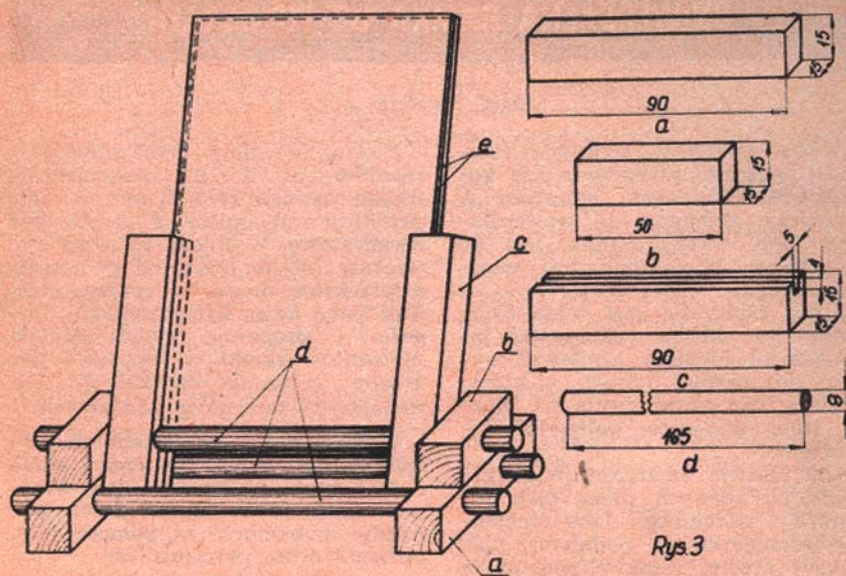
Podane wymiary przekrojów elementów „a” i „b” niekoniecznie muszą wynosić 15 × 15 mm, a same przekroje niekoniecznie muszą być kwadratowe. Wymiary te mogą być większe lub mniejsze od podanych, a przekroje mogą być prostokątne. Tak samo mogą być zmienione długości i proporcje poszczególnych elementów ramki w wypadku potrzeby założenia większych lub mniejszych formatów widokówek.

W razie braku odpowiednich półfabrykatów drewnianych części składowe ramki wykonamy we własnym zakresie z odpowiednich odpadów drewnianych, za pomocą piły, struga i dłuta płaskiego.

Najpierw wykonujemy — listewki o wymaganej długości i przekroju. Następnie w listewce przewidzianej na ramkę „c” złobimy dłutkiem albo strugiem wpustnikiem prostokątne rowki o przekroju 4 × 5 mm lub 5 × 5 mm.

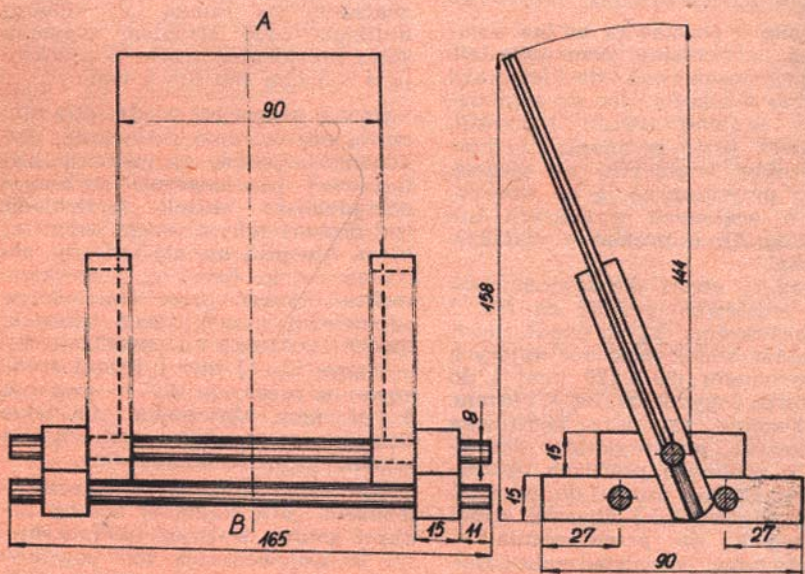
Rowek można też wyciąć piłą tarczową odpowiednio ustawioną. Wykonanie rowków za pomocą piły tarczowej jest znacznie szybsze i dokładniejsze aniżeli wyłobienie ich dłutem lub strugiem wpustnikiem. Ale jeśli nie ma ani piły, ani struga — to listewkę z rowkiem można uzyskać przez sklejenie w odpowiedni sposób trzech listewek: dwóch bocznych o przekroju 4 — 5 mm, 12—15 mm i jednej środkowej o przekroju 4 × 10 mm lub 5 × 11 mm. Materiałem na takie listewki mogą być stare linijki szkolne grub. 4—5 mm.

To samo dotyczy wałeczków (element „d”). Najlepiej byłoby zakupić gotowe wałeczki (półfabrykaty) w wojewódzkich lub powiatowych pracowniach metodycznych prac ręcznych, ale w wypadku niemożności ich nabycia, trzeba wy-

Rys. 1

Rys. 3

Rys. 2

kończy je samodzielnie z listewek o przekroju kwadratowym 9×9 mm za pomocą struga, pilnika i papieru ściernego, uzyskując wymaganą dla wałeczka średnicę 8 mm.

Z przygotowanych listewek (bez rowka) odmierzamy dwa odcinki po 90 mm i dwa po 50 mm i odcinamy je piłą odsadnicą w przyrznicy. Będą to elementy „a” i „b” podstawki ramki.

Podobnie postępujemy z listewką złobkowaną i wałeczkami. Z listewki tej odrzynamy dwa odcinki po 90 mm (element „c” ramki), a z wałeczków — trzy odcinki po 165 mm (element „d” ramki). Wałeczki odcinamy nożem w ten sposób, że ostrze noża przykładamy do wałeczka w oznaczonym miejscu i naciskając ręką na nóż obracamy wałeczkiem tak długo, aż ulegnie on przecięciu. Sposób ten jest o wiele dokładniejszy od odrzynania piłą, gdyż daje od razu gładki przekrój bez potrzeby dodatkowego wygładzania pilnikiem i papierem ściernym.

W obu odcinkach listewek (element „a”) wyznaczamy w odległości 27 mm od końców, a 7,5 mm od krawędzi bocznych, miejsca na otwory i wywiercamy je wiertłem o ϕ 7,8 mm.

Podobnie postępujemy z krótszymi listewkami (element „b”) wyznaczając na nich miejsca na jeden otwór i wywiercając go (pośrodku długości i szerokości listewki). W odcinkach „c” (z rowkiem) wywiercimy również po jednym otworze w odległości 22 mm od końca. Do wywierconych otworów dopasowujemy ciasno odcinki wałeczków przy użyciu papieru ściernego.

Najłatwiej i najdokładniej przewierca się otwory za pomocą wiertarki o napędzie mechanicznym, ale z braku takowej można wywiercić powyższe otwory wiertarką ręczną.

Przygotowane w ten sposób elementy „a” i „b” wygładzamy starannie papierem ściernym i postępujemy do ich sklejania albo skręcenia wkładkami. Dolne końce elementów „c” (ramiona ramki)

zaokrąglamy, aby przy ustawianiu ich pod innym kątem nie zaczepiały krawędziami o podłoże.

W połączone w ten sposób elementy „a” i „b” wciskamy kolejno końcówki wałeczków „d” tak, aby wystawały na zewnątrz na długość 11 mm.

Na trzeci wałeczek, który osadzimy w elemencie „b” podstawki ramki, nasuniemy najpierw odcinki „c” (ramiona ramki) rowkami do wewnątrz i dopiero potem — wsuniemy go w otwory pojedyncze wywiercone w elemencie „b” — wysuwając również jego końcówki na zewnątrz. W rowki ramion ramki wsuniemy następnie dwie płytki szklane i umieścimy między nimi wybraną fotografię lub widokówkę.

Ramiona te można przesuwać na wałeczku i rozstawiać je w dowolnych miejscach zależnie od wielkości fotografii lub widokówki i odpowiadających im płytek szklanych.

Do tych samych elementów „a” i „b” można stosować i dłuższe wałeczki, co umożliwi wówczas zakładanie do ramki większych formatów fotografii lub widokówek. Założoną fotografię wraz z ramionami „c” można ustawić pod różnym kątem do podstawy i uzyskiwać w ten sposób korzystniejszą jej ekspozycję.

Na płytki szklane użyjemy szkła szybowego grub. 1,5—2 mm, co łącznie z grubością fotogramów powinno wypełnić rowki w obu ramionach.

Chcąc nadać ramce bardziej estetyczny wygląd lub dostosować jej barwę do otaczających ją mebli, możemy zapoliturować ją lub polakierować bezbarwnym lakierem, albo uprzednio zabarwić ją odpowiednim barwnikiem roślinnym lub syntetycznym (anilinowym) i potem zaciągnąć politurą.

Przekroje płytek szklanych — przyciętych diamentem lub kółkiem stalowym — powinny być gładko wyszlifowane (na kamieniu piaskowcowym zwilżonym wodą) i w miarę możliwości do polysku wypoilerowane.